EBUBEKİR EROĞLU

Şahitsiz Vakitler

YKY

Ebubekir Eroğlu

ŞAHİTSİZ VAKİTLER

Ebubekir Eroğlu

Ebubekir Eroğlu 1950'de Malatya'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. 1970'li yıllarda şiir yazmaya başladı. Kamu görevlisi olarak çalıştı. Bir gazetede haftalık deneme yazıları yazdı. Eroğlu'nun ilk şiirlerinde çağımıza özgü bir tedirginlik, romantik bir çizgide belirginleşir.

Ebubekir Eroğlu, şiirleri, şiir üstüne yazılarıyla olduğu kadar, *Yönelişler* (1981-85 arasında 43 sayı) dergisiyle de şiir atmosferinin canlı ve belirgin tutulması yolunda önemli çabası olmuş bir şairdir.

Eserleri: *Kuşluk Saatleri* (1974), *Kayıpların Şarkısı* (1984) ve *Yirmidört Şiir* (1991) isimli şiir kitaplarının yanı sıra, *Sezai Karakoç'un Şiiri* (1981) üzerine önemli bir incelemesi, *Yenileme Bilinci* (1988), *Sevap Defteri* (1992), *Modern Türk Şiirinin Doğası* (1993), *Sabit ve Değişken* (1994), *Muğlak Ölçekli Harita* (1997), *Kelimeler Çınladıkça* (1997) isimli deneme ve inceleme kitapları var.

Ebubekir Eroğlu gerek şiirlerinde gerekse deneme yazılarında insanı ve hayatı sorgular hep: İnsanın bu dünya içindeki yerini. Bir romantiktir...

Ebubekir Eroğlu’nun

YKY’deki öteki kitabı:

Modern Türk Şiirinin Doğası (1993)

Şiir
Şahitsiz Vakitler / Ebubekir Eroğlu
Kapak Tasarımı
Faruk Ulay-Kaan Savul

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Plaza E Blok Manolya Sokak 1. Levent 80620
İstanbul
Telefon: (0 212) 280 65 55 (pbx) Faks: (0 212) 279 59 64
http://www.ykykultur.com.tr

FERAGAT

terketmek için de güç gerek
dalından ilk ve son kez ayrılmak için
bayıltan olgunluğuyla bir meyvenin
ihtiyaç duyduğu kadar olsa bile

zayıflığı çağırınca bedenin
bir takati, içten dışa gelişen
terkediştir çünkü dönüşen
yeniden yüklenmeye

akşam omuzdan aşağı bastırarak
çökertmeye kalkıştığı günlerde
bir fırtına çıkmadı mı yol açmadı mı
“bana göre değil” dediğin gece

serazat derdi gözucuyla bakanlar
tezcanlılığa yakıştırarak her hafifliği
ordan oraya atlamayı boşvermişlik sanırlar

çok görürlerdi bir ara dinlenmeyi

yük çağırılmaz kendiliğinden gelir
ne ayrılık boşveriştir ne inziva
ilk fırsatta dönmeyi düşünürken
yüklenmek ne ister feragat ne sorma bana

zamanı pay ederken serazat adımlara
geçmişinden sıyrılmış bağlarını bırakmış
biri karşılar ağırlardı beni
hiçbir şeyi hafife almayan ama aslında
birden çıkagelmiş ve çağırmış gibi

yüklenmek mi feragat mi
güç isteyen hangisi
yükü ölçerek mi bilmem
çözerek mi yetersizliği

yine de besbelli feragatin
tatmadığım bir takat istediği

MESAFE

belki de biz bir şey yapamadık

salıyor hâlâ gölgesini
yol diye içine düşülmüş dolambaçlar
yere sağlam bastığımız gün
uyku yenildi diye düşünür
bir hayat kaldığına kuvvetle inanırken
atılmak için can atan ayaklara
“dur” diyen bir his aniden fırlıyorsa
zaptedecek kim vardır
gevşedikçe ele gelen
gerildikçe kaçan sicimi

ilk günkü gibi duruyor koyuluğu
ben varsam ışık da var diyen gölgenin
ama ölüm bekliyor dört dörtlük tedaviyi
niyetle netice arasında
vaktiyle bulduğumuz gibi

gel bir nefes al kardeş fazla dert etme
biz ölmeden bu mum erir tükenir diye

binlerce yıl önceki
ince ışığıyla yarılan
bugün lastik yuvarlağa sarılan
bir pedala büzülen mesafeye karşılık
bize kalmış olsa da yeter
yalnız doğduğu yeri doyuran
dıştan bakınca kamçılayan
içten nabız gibi atan mesafe fikri

“basılmamış yolları budur” deyip ormanın
geçerken patinaj yapıyor artık
sükûtuna razı olarak
çekilmiş okyanus kıyılarının
oluk oluk taliplileri

bir nefes al kardeş fazla dert etme

biz ölmeden bu mum erir tükenir diye

daha şekillenmeden dillenmeden biz
kimi cezbetti seslediyse
geceye kadar kıpkızıl fecri
fecre kadar geceyi getirenin
sık dallar arasındaki titrek ışığı
fer verdi yeni bir dil verdi de
varlığı hatırası özlemiyle
yola baş koyan göz kestiren
arzunun mumu alev aldı

ince ışığıyla yarıldı gölge
bir nefes al kardeş gel artık
biz ölmeden eriyip tükenecek
bu mum diye dert etme

BİR KİLİT BİR ANAHTAR

şahitsiz vakitlerde

inşirahıyla geldi de kalbin

bir anahtar koydu önüme

bakir soruların senin

farkedince içine girdiğini

belasını bulmamış bir hercümercin

“bu nasıl meclis” dediydin hani

“umurlarında değil sözün mahremliği

yürekten gelmeyen sorular; paslı kilit

bir ses diyor ki: Ya hu çek git”

şöyle bir baktıydın yakası yırtılmış ağızlara

kederle döndüydün oradan oraya

mahrem söze bir yer bulmaya

açık ettiklerin senin bir soru bugün
perdeler ardında gördüğün
bekâreti eksilmez cevabı verilmekle
yarışı sürdürse de farfara ağızlar
onlar kilit dese bende anahtar
yok edemez onu bu dizginsiz hengâme

“zaten cevabıyla birlikte mayası tutar
değdiği her yüreği sarsarak doğar
bir soru” dediydin “içten ve hakikiyse”

tat veren hışırtısıyla geldi
otlara sürünerek geçen bir derenin
bazan kilit oldu bazan anahtar
bakir soruların senin

DUVARIN YIPRANIŞI

günü eriyip gidiyor deriz

ısmarlama hayata dalanların

bir gün acımayla bir gün “o işte öyle”

diyen teslimiyetle

uzağını yeğleyip vasıf koymanın

birinden biri anlar diye bekleriz

kalabalık el etek çektiğinde

benzetir de birini ötekine

böyle böyle anlam veririz

yıpranışına sahipsiz bir duvarın

perişanlık her yanı sarmadan önce

ölüme çattığı da var oysa hayatın

benzemez bir duvarın

sahipsizliğine

o sahipsizlik ki tamama erdiğinde

sönüşüdür beka kabarmasının

kudret edinir oysa hayat bir yandan erise de

aldığıyla aradığıyla terkettiğiyle

yitiği bulduğundan çok olmalı insanın
ki sonu gelmiyor aramanın

yönelmek için kimin cesareti var

koruyucu duvarlar

rüzgâr darbeleriyle kemirilirken

ayak değmedik ülkeye girilmedik şekle

bir kez olsun duyulmamış kelimeye

sessizliğin içini boşaltır anlamını kovarken

pazara doluşan anlamsız gürültüler

hangi dil tatmadığına göz koyar

bir yürek

hangi istek hangi cesaretle

ermediği şeyi arar

DUVARIN İKİ YAKASI

1

fani varlık halinde görünmeden biz

önce de ölüm vardı

söylemeye kimin dili varır

beklemeden karşılanmayı

bugün de kamçılayan güçlü kılan

her ihtiyaç gibi bizi

uzaktan kollayışla sınadığını

görüntüsü kulağa seslenen

bir pençe orman ıssızlığında

işiteni olmayan bağırışlarda

bazan gemiden atlayış ummanında

göreni görünmeyen

gösterdi iki yakasıyla sınırı

hayatın ona denk dünya kadar
hiçlik de denilen bugün
ârâfı terke yöneldiği sınırda
titreyip durdu da terazisi
eceliyle söyleşen varsa anlar dilini
biri dıştan gelen biri içten yükselen
iki ateş arasında
yüreğin şüphesi tedirginliği
ama keskin erimez vazgeçmezliği
ısrarı kaldı
ulaşmak için başka bir hayata

buraya kadar sarıp sarmaladı
ölümsüzlüğü ve kökündeki hayatı

2

bir kez uçan kuş

tuzağı ve kafesi varsın unutsun

hayat sahibi kimse tatmamış olsun

geçip gitmiş olanlardır uyaran

ölümsüz olanın nektarıyla

gelip geçmekte olanları

ARZU

imrendiğimi düşünüp kınıyorsunuz
başı taş ve yosun tuttuğu halde
gümüşten bir ip gibi akan dereye

sadece bir kez görmüş gibiyim
hâlâ berraklık ve bereket bulacağım
dönebilsem çıktığı yere

can taşıyor desem mazurum
ışığa cevap olan yosunun
bakarak şahitliğine

hiçbir yere ulaşmaz diye şaşıyorsunuz
ısrarla ince izini sürdüğüm
bir nefeslik buharıyla şu dere

kalamam gideceğim
hiçbir zaman varamaz deseniz de

ilk görüşte vaadettiğine

BESLENME

orman görüntülerle besledi bizi
aşmak üzereyken bir tepeyi
bazan yarı ışıklı korku dolu
bazan yapışkan ama uçucu
tahminleri yıkışı tahminlerin
yetti
başımızı dik tutmaya göğsümüzü pek
menzillere işaret oldu
parıltısı vaadkâr sürprizlerin

yorgun olmak dert değil artık
sabahları aradan sızan aydınlık
öğlenleri nemli kuytular
besledi de tahmin ve sürprizleri
bizden yana birbiriyle yarışır gibi

rüya verdi de uyku verdiği kadar
evvelce geçip gidenlerin izleri
bize kuvvet olan bir şekle girdi
zırhımızdır bir kez ele girip de
düşmeyen kalemizdir artık

geceden tat taşıyan taşıran gündüz gözüyle
“gökteki yıldızın biri benimdir biri benimdir” diye

ayrılığı kavuşmayla bağdaştıran
türküdeki yalnızlık

görünüşe kalsa bel bağlamıştık
levh’ür resme papamundaya atıflarla
tepede durarak uzun uzun
harita okuyuşuna senin hesaplar yapışına

gerçekteyse dostum (sence değil mi)

denizin serbestçe yol verdiği

mesafe aşan dalgalar gibi

uyanık bırakan oynak rüzgârın

sarsılmaz güvenine dayandık

bir yamaçta kuru derelere rastladık
yalnız otların ve fidanların kökleri nemli
kavrulayazmıştık susuzluk ve yoksulluk derdiyle
serdiler hafızalarında kalan son gölgeyi
onlar da eksik etmedi iyiliğini
güneşin dik geldiği yerde
oturup kenarına çıkınlar açtık

geçip giderken biteviye
kılavuzluğunu sağladın ya yeter canyoldaşım

uzakken uzaklığıyla ürkü veren
yaklaştıkça heybeti artan yaklaşırken
büyük dalgaların açtığı engin vadide
yürekte ışıyan küçük kıpırdanışların

hazinesi dopdolu hayat ormanında

bağlılık müstağni kıldı yokluk mülküne daldım

vermekle kaybetmeyeceğiniz şeyi aldım

allahın otağ kurduğu virane gönül sahipleri

geçip giderken biteviye

açlığıma iyi gelir diye

kovansız arıların doğal verimi gibi

dökülüp saçılmış mirasınıza bakarak

gerçi “yoksulluk ne ki” dersiniz “ölümden öte”

bir zamanlar yaşıtım olan ama ulu ama uzak

izleriyle ruh akrabalarım

MOLA YERİNDE

1

bir ırmağı tutarak geldim buraya

az kalsın dilim sürçecek

“dik” diyecektim öyle yorucu

adım attığım halde aktığı yöne doğru

ne düz diyebilirdim ne pürüzsüz

ne söz verebilirdim rahat bir yolculuğa

“siz kalın” dediysem daha orada

içim elvermediyse bundandır çağırmaya

2

şafağın atışıyla damlayan herkes
çok geçmeden tanıyor birbirini
bir hengâme bile varken hesapta
yüzler aydınlatıyor yüzleri

yola yorgunluğa sıra gelmeden
şecere okumaya gerek görmeden
– sen ha!
– demek burada!
– ya hu sen de mi?
sürprizler ışıtıyor mola yerini
enisonu kaybettirmez dostum

bu yol bu yorgunluk bu reca
başta bulan hiç kimseyi
kayıp hanesinde komaz sonunda
sürdüğünce aklına ne güç ne çelimsizlik gelenin
silinmeye yüz tutmuş izlerini

GİRDAP

1

girdabın köpüğü tutar insanı

volkanın lavı

gitmekle kalmak arasında

dünyayı nisyana yollamışken

bir emir etkisiyle öğütler

biraz daha orda durmayı

kafadan kovmakla kovmamak arasında

diyelim lav uzaktadır

çaresi içindedir ama girdabın

çözemezsin bağlarını

mekânca uzaklıkta ısrarlıyken

hem çeker hem davet eder bakakalmayı

kalmak kurtulma düşünü besler

boşluk doğurur düşünmek uzaklaşmayı

2

imkânsız oluşu değil mi

bağlayıp bırakmayan bizi

mutsuz birini mutlu yapacak ne varsa

dokusu gevşemiş şu hayhuy arasında

mümkünler sıradandır

kolayına ne gelse ona kapılır

girdabın öyle bir yanı var ki

meydan okur sıradanlığa

imkânsızın çekiciliği

araya aşılmaz mesafe gerdi

hem lava benzer hem girdaba

yalnız büyüsü yeter oyalanmaya

BİR VAKİT GÖLGEDE

bir vakit gölgede uzanıyorum

sanırlar ki bunda bir heves buluyorum

yorgun beden dinçlikle oynaşınca

bekanın köpüğü kabarıyor da

varlıkların zarfı hafifçe yırtılıyor

hâlâ adı konmamış duygular uyanıyor

hükmettikçe görüntü şöylece göz atışıma

dönüşüyor o nazar saygı dolu bakışa

zarfı yırtan her şeyi demlenmiş buluyorum

gölgesinde bir vakit uzanıyorum

KÖKLERİN ÇAĞRISI

üçü de oturmuştu öğle sıcağında
asmalı bir çardağın altında

biri dinlenmek üzere gelmişti
dinçliğe çalıyordu gücünün tükenişi
iş yapmış olmanın doygunluğuyla

vaktin ölüşü diriltiyordu ötekileri

“boşuna dikmiş olmayasın
elindeki körpe fidanı” dedi öteki

ardından ne gelecek diye baktı ilki

“yağmur aklı estiğince iniyor artık
bahar nerdeyse hep gecikiyor
akla gelir miydi görülmüş şey mi
şaşırdılar sanki vakitlerini

her yıl şuraya konan kuşlar

ses vermeden geçip gidiyor

kuruyup göçtü de barınakları

unuttular bize uğramayı”

“çağıracaktır” dedi ilki
onlardan çok bizim için
çağırılmadan geleceği düşünülen
tayin edilmiş vakitleri”

“kısa keseyim” dedi öteki
“boşuna dikmiş olmayasın diyecektim
elindeki taze fidanı
çorak bir yerdir burası”

“doğuran da o ya niyetimi
uykularımdan eden” dedi ilki
“çölleşme toprağı kemirirken
ve bize gereken cesareti
eritip tüketmeye kalkarken
uzaktan işaret etti
gündüzleri kamçılayan geceleri dürten
kimseyi tedirgin etmeden
gizlice verilen bir öğüt gibi”

(üçüncüsü külü dökülsün diye

sigarasına parmağıyla vururken

konuşma sırası kime gelmişse

o yana bir bakış atmakla yetindi

ona sözden ne sıra ne yankı geldi)

“

“ “

toprağın dayandığı bir şey mi vardır
yoksa kapıp koyuverir mi kendini
gençlik günlerimizin bizim
dizginsiz esini gibi

içten diri dıştan uysal fidanın
kavrar köklerini koynuna alır
derininden kabarcıklar çıkarır
uzatıp uçlarına yardım elini

kurumuş çölleşmiş görünse de
elin ermediği gözün görmediği yerlerde
abıhayattan olma feyze çağırır
umuttan el çekmişleri

ışığı nisyana isyan eden

bir his parlarsa içinde etraf karardı diye

dalgalar kabarır benliğin öz evinde

izahsız bir güç doğar şaşırtır

hayretlere boğar yorgun yüreğin

“tükendim artık” dediği yerde

tükeniş ne ki bir yürek için

tazeleniş kapısı sarsılmayan güvenin

dalganın ışığın ve oynak her şeyin

bağrında dirilmesiyle

GÖRÜCÜ

yalnızca bir kez gördüğüm bir şey var

düşte mi çıplak gözle mi

yerini bile unuttum şimdi

geçip giden onca zamana rağmen

öylesine güçlü çıktı ki

öteki tarafa çekti beni

eskiler gönül gözü derdi

az kişi mi dirsek çürüttü çileye girdi

bir kez elde etmek için onu

sonra da kapandığına şahit olmasın diye

unutmaya çalışıp gördüklerini

az kişi mi örttü kötülükleri

derken

çıplak göze övgü dönemi geldi

herkeste bir çifti var ya

yüce değil kimseninki

ona çarpan her şey meşhudum değil

aynı gölge aynı ışık altında

aynı parlaklıkta kötüsü ve iyisi

çok şeyi gördüm ben de herkes gibi

eksik kalanlar için kameralar yetişti

göz hiç devreden çıkmadı gerçekte

eskilerin gördüğüne gösterdiğine

kameraların kaydettiğine

kendine has gizli bir yolla yansıyan

bir şey görünüyor yine de

renk dönüşümüyle resimlerde

ressamların ışık zevkinde

yalan olmasın diye titriyorum

benziyor eskilerin dediğine

İMA

özü açık kalblilik olan ne varsa
önümdeki boşluğu ona terkettim
bir bakışıyla ben arasında
taht kuran mesafeyi
aldım kapalı yerlere serdim
teklifsiz yakınlık ve dostlukla
orada bildiğince geziyor şimdi
gözün yüz çevirdiği şeylere inat
örtüler altındadır güzelliği

şöylece bir geçip giderken
görme fırsatını geri çeviren
çevrilmiş bakışaysa hükmeden ima
tahmin eder olmayıp bilerek
kulaktan duymuş olmayıp görerek
avlanmış olmayıp yetiştirerek
apaçık bir şeyi gizler aslında
açık kalbliliğin onsuz edemediği

örtüsü altında duran her şeyi

çocukken afacanlıkla tanırdım
görüşüme engeller koyan dünyayı
dediğine göre bilgi ondaydı
boş gurur da
o beni anlar geçinir
çıplak bir hakikati yollardı bana
ben onu ne iyi anlardım

sıçrayıp duran imasıyla
yüreğini de açardı bana
üstelik herkesin arasında
herkese yaptığından fazla

BAHARIN SESSİZ SİRENİ

kış emzirdi meyvelerin
günü gelince hayat dalgasıyla kabarıp
güz gelince renk attığı yerleri

geldi karların eridiği zaman
emdiği halde baharın nektarından
içten saltanat kurup dıştan zevale dönen
hatırasıyla yakın geçmişinin
nasiplendiği kimyasına girdiği
her gün bir şekle giren armağan
göğe saldığı parıltı toprağa yumuşama
ve içe doğuş halinde yaydığı ümitlerin
süzerek ilham ettiği gibi
kış emzirdi
tazeliği özleyen buruşmuş kabukları
adını çok az kişinin bildiği bitkileri
ve varlıkların ivazsız beklentisini
emzirerek besledi kış

soğuğuyla dıştan bakışla
her canlıya başka sığınak aratan
ama güvenli ama beyaz yorganı altında
ürperti vererek uçuk bakışlara
kış emzirdi
değip geçen her gözün okşamasıyla
çok kişinin durup kaldığı renk tonlarında
tek yaprakla varolan gövertileri

o mevsim sütünü usul usul
bir sızıntı kıvamında sağdı da
bize selam veren eski bir komşu oldu
yuvasız bulutların gri yorganında
ısındı gök gürültüsü günbegün
daha işitilmeden açığa vermeden
cana yakın
bir evcil hayvanın yaptığı gibi
yaklaştı yerleri okşayarak
okşadığı yere armağanlar koyarak
toprak için tohum için gül için

getirdi sessiz sirenini baharın
aynı habere kulak verdiği her canlının
güne doğru fırtınalar birikti

ne el değmedik orman deseniz yeter anlatmaya
ne sonsuz renk cümbüşü doğanın
her canlı bir kez daha burada
kristal olup ışıyor özsuyuyla
arkalıyor onu birikmiş fırtınanın
heybet kapısı olan sakin azameti
yumuşayan yalnız toprak değil yalnız ağaç
yalnız dal değil
dinledikçe baharın sessiz sirenini
kıpırdıyor çelimsiz sandığımız çimenler
isa nefesi değmiş gibi

CESARET

yenilmek mesele değil

ilham eder bir daha denemeyi

balta yemiş bir ağacın

sürgün vermesi gibi

emek yüzüstü ve herşey ortadaysa

ortada bir şey yok demektir

ve olacağı da onlar için

varsa buna sevineni

tekrar yöneliyoruz imkânsızın gününe

yok kimsenin çünkü zaferi

mümkünlere bakıp değer mi deme

arzuyla dengeliyoruz vazgeçişi

BÂBIÂLİ’NİN ÜÇ DÖNEMİ

bir zamanlar ben de

dolanıp durdum bâbıâlide

sağlı sollu acemi rüzgârların

hedefsiz kasırgaya dönüşmesiyle

titrek ışığını korumaya çalışan

birkaç mum kalmıştı birkaç köşede

yıpranmış saçakları

ve bakımsız dış duvarlarıyla

tarih kokan gazete binalarının

çekip gitme vaktiymiş meğer

uzak yerlerdeki kalelerine

bâbıâli bir hayaldi gerçekte

büyük gerçekler pişiyorken

küçük gerçekler ezip geçtiği halde

büyük düşlerin

serpilip gittiği keyfince

küçük dergilerin mahzenlerinde

cağaloğlu ve bayazıt kahvelerinde

demir atayım dedim

kimbilir kaçıncı kere

göçtü göçecek bâbıâli

bir kere daha bitti tükendi

denildiği günlerde

azameti büsbütün yoktu diyemem
hiç olmasa hayalimizde
bab-ı humayundan
bab-üsselama uzanan bahçede
bağdat gibi hicaz gibi
trablusgarp gibi uzak illerden
yenilir yutulur haberlerle gelen
ulaklar koşuştururken
mektupçuların telaşı vardı
gerçek bâbıâlide
ser çıkar sır çıkmazdı kolay kolay
sefirlerin yeni bilgilerle geldiği
vüzeranın ümeranın
divan üyeleri ve bilcümle küberanın
ayrıntıyla çizilmiş bir tertip gereğince
sıra sıra dizildiği saray içinde
bilmediğimiz bir azamet saklı kalırdı
yakın mahallelerdeyse
paşa konaklarından köşklerden
sızacak bir haber beklenirdi

şerbetçi dükkânlarıyla kahvelerde

napolyon mısır’a girmeden önce

sonra bürokrasinin

dışa doğru dillenişi

içinden çıkılmaz devlet işi

kollu ve çarklı makineler

yoğurmaktayken

bir batıp bir çıkan gazeteleri

bâbıâli bürokrasisinin

kısa süren parlak dönemi geldi

enderun-ı humayundan yetişen

ya ilk fırsatta bir gazete kurdu

ya da geçti başına bir gazetenin

buldu yolunu verip veriştirmenin

muhbir suavi basiret ali

devir vakit tercüman

bâbıâli baskını çırağan hamlesi

bâbıâli artık matbuat âlemiydi

ince fikirler de elbet

artık orada yeşerecekti

müteverrim kızlar alırken

şiirde yaşlanmayan tazelerin yerini

bozgun günlerinde teselli edemezdi

kimseyi boğaz’ın güzelliği

bindokuzyüzlerin son çeyreğinde
ahşap evlerden çıkarak gelen
taşrayı buralara getiren
titrek bir aleve dokunabilen
bunu bir şans sayıyordu
söndürülmüş birer mum ellerinde
kıvılcım ateşi arıyordu
kavurucu yangın yerinde
hikâyesi akla ziyan
“taş atan bizden attıran bizden değil”
modası çıkmıştı bir de
bâbıâli artık
bâbıâliden başka herşeydi
simgeleri birer birer göçerken
bir hercümerce tanıklık etti
peşinden sürükledi yücelikleri
her konu orda başladı orda bitmedi
merakı eksilmeyen bense
biterken bizi de bitirmeyen
ardında bir şey var dedirten

bitişlerin düştüm peşine

postu serdim

hayâlde mekân tutan bâbıâliye

shakespeare

“dünya bir sahnedir” demiş

“erkek ve kadın biri çıkar biri girer”

görünürken orada hayat ve kader

x-pirin oyununda rol kabul edemezdim

çok teklif aldım kapıyı yeğledim

benim oyunum benim gerçeğim

BULUŞMA

bu toprağı boş kalır sanma

eksilmez arzuyla iz sürenlerin

kimi gitti kimi gelecek

yol bilmese yordam bilmese

saf yürekle kapıya erenlerin

kimi gitti kimi gelecek

yerleşip otele pencereden bakınca

gördüğünden irkilenlerin

kimi gitti kimi gelecek

işaretler karışmış diye burada

bakışıyla aynayı silenlerin

kimi gitti kimi gelecek

tanışıp mahşeri karmaşayla

bugünden sarsılan yüreklerin

kimi gitti kimi gelecek

özetlenip menkıbesi yazılsa
koca bir destana dönenlerin
kimi gitti kimi gelecek

ister oku adını ister okuma
bir kere kayda girenlerin
kimi gitti kimi gelecek

ya sayısı dersen bir şey diyemem
hafızada sayısız yer edenlerin
kimi gitti kimi gelecek